Číslo jednací: 67To 340/2018 -

USNESENÍ

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 18. října 2018 projednal odvolání **obžalovaného J. D.,** nar. xxx proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 3. července 2018, sp. zn. 2 T 86/2018 a rozhodl

takto :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **zamítá .**

Odůvodnění

Podle skutkových zjištění učiněných obvodním soudem byl obžalovaný J. D. napadeným rozsudkem uznán vinným, že dne 17. 5. 2018 kolem 19:15 hod. v xxx, ul. xxx, kde byl kontrolován hlídkou Policie ČR, řídil motorové vozidlo zn. Peugeot 106, r.z. xxx, a tohoto jednání se dopustil, přestože věděl, že mu trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. 102 T 41/2017, který nabyl právní moci dne 11. 7. 2017, byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců, který platí od 11. 7. 2017 do 11. 1. 2019. Po právní stránce bylo toto jednání kvalifikováno jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trest. zákoníku a obžalovanému byl za něj uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 12 měsíců.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný, v němž brojil proti výroku o uloženém trestu obecně prospěšných prací, který považoval za nepřiměřeně přísný s tím, že požádal o jeho snížení, aby měl dostatečný časový prostor pro výkon vlastního zaměstnání a finanční zajištění své osoby a nezletilé dcery.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podaného odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž odvolání směřovalo, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a odvolání důvodným neshledal.

V řízení předcházejícím napadenému rozsudku nebyly zjištěny žádné procesní vady, které by měly vliv na správnost rozhodnutí. Soud I. stupně respektoval veškerá ustanovení trestního řádu, jimiž je zabezpečováno jak náležité objasnění věci, tak i právo obžalovaného na obhajobu, v hlavním líčení v souladu s § 2 odst. 5 tr. řádu provedl všechny reálně dostupné důkazy, které byly dostatečným podkladem ke zjištění skutkového stavu věci. Provedené důkazy obvodní soud pak hodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. ř., následně byla učiněna logicky odůvodněná skutková zjištění a objektivní zhodnocení vyústilo ve správný

výrok o vině obžalovaného D., kterou ostatně ve svém odvolání ani nezpochybňuje. Správná skutková zjištění byla obvodním soudem následně podřazena i pod relevantní normativní rámec.

Na základě podaného odvolání byl přezkoumán především výrok o uloženém trestu za inkriminovanou trestnou činnost a městský soud hodnotil, zda sankce odpovídá zákonným kritériím stanoveným zákonodárcem v ust. §§ 38 a 39 trestního zákoníku. Obžalovaný je přesvědčen, že trest obecně prospěšných prací, který mu byl uložen, je nepřiměřeně přísný, aniž by poukázal na nějakou polehčující okolnost, která by snad mohla svědčit v jeho prospěch. Obvodní soud žádnou takovou okolnost při svých úvahách, když rozhodoval o druhu a výši trestu, správně neshledal. Je zřejmé, že na obžalovaného předchozí podmíněné tresty odnětí svobody, trest peněžitý ani nepodmíněný či dokonce dobrodiní amnestie žádný výchovný účinek neměly, v páchání nynější trestné činnosti pokračoval i během zkušební doby dvou podmíněných odsouzení. Obžalovaný zneužíval předchozí dobrodiní orgánů činných v trestním řízení a nerespektoval autoritu jejich rozhodnutí. Ze všech těchto důvodů považuje městský soud alternativní trest na rozdíl od obžalovaného spíše jako shovívavou reakci státu na jeho opakované protispolečenské jednání, které nelze tolerovat. Byl-li mu uložen trest nespojený s přímým odnětím svobody, jedná se tedy o postih poměrně mírný a nezbylo, než odvolání jako nedůvodné ze všech shora uvedených důvodů podle § 256 tr. ř. zamítnout, když správnost dalších výroků rozsudku (vina a trest zákazu činnosti) opravným prostředkem zpochybněna nebyla.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení n e n í další řádný opravný prostředek přípustný.
Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 18. října 2018

JUDr. Petr Beneš, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.